

Pastorală la Învierea Domnului - 2004

† IOACHIM,
Episcop al Hușilor

Prea cucernicului cler, prea cuviosului cin monahal și prea iubiților credincioși,
har, milă și pace de la Iisus Hristos Cel Înviat, iar de la noi frățească îmbrățișare și
părintească binecuvântare

*Ziua Învierii să ne luminăm popoare.
Paștele Domnului, Paștele...*

Binecuvântați creștini,

În urcușul nostru spre marea bucurie a Învierii Domnului, am poposit la Duminica lui Zahau vameșul care, mărturisindu-și păcatele în fața Mântuitorului, a fost binecuvântat prin cuvintele: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia” (Luca 19, 9). În același timp, am întâlnit smerenia vameșului exprimată prin cuvintele: „Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului” (Luca 18, 13).

După Duminica Înfricoșatei Judecăți și a Izgonirii lui Adam din Paradis, smeriți ne-am plecat genunchii în Duminica Ortodoxiei, în fața sfințelor icoane, reasezate în cinstirea cuvenită de împărăteasa Irina a Bizanțului, în anul 843, și așa am trecut prin cele patruzeci de zile de post însoțiți fiind în rugăciunile noastre de către Sfinții Grigore Palama, Ioan Scărarul și Maria Egipteanca, urcând treptele desăvârșirii creștine și anume:

Treapta curăției de patimi și de pofte păcătoase, prin tot felul de exerciții duhovnicești: post, rugăciune, pocăință și lacrimi, asemenea fiului rătăcit, întors în Casa Tatălui său.

Treapta iluminării prin unire și trăire în harul lui Dumnezeu, transmis Sfinților Apostoli și respectiv Bisericii creștine în ziua Cincizecimii, și, apoi, pe drumul Damascului, în convertirea Apostolului Pavel; lumina harului dumnezeiesc, în care a fost îmbrăcat Mântuitorul pe Muntele Taborului, precum și în luminata zi a Învierii Sale.

Treapta unirii mistice cu Dumnezeu, realizată prin Taina Botezului, a Sfintei Împărtășanii și a celei de a doua venituri a Mântuitorului Hristos.

În acest fel am intrat triumfal în Ierusalim, așezând la picioarele Mântuitorului florile virtuților creștine: „adăugați la credința voastră: fapta bună, iar la fapta bună: cunoștința, la cunoștință: înfrânarea; la înfrânare: răbdarea; la răbdare: evlavie; la evlavie: iubirea frățească, iar la iubirea frățească: dragostea” (II Petru 1, 5-7).

În simfonia serafimică a pruncilor I-am cântat Mântuitorului imnul: „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului” (Ioan 12, 13).

De la Ierusalim Îl conducem pe Mântuitorul la Efraim, protejându-L de furia fariseilor și a cărturarilor, iar de aici ne vedem în Betania, în casa lui Lazăr, cel înviat din morți, și apoi la masa lui Simon Leprosul, unde femeia păcătoasă a spălat cu lacrimile pocăinței picioarele Mântuitorului și a turnat mir de mare preț pe capul Său: „spre îngroparea Sa” (Matei 26, 12), fapte pentru care Mântuitorul o binecuvintează zicându-i: „Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit” (Luca 7, 47).

Mergând din Betania spre Ierusalim, Mântuitorul Hristos își anunță Patimile, moartea și Învierea Sa pentru a treia oară zicând: „Iată ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi dat pe mâna arhierilor și a cărturarilor, și-L vor osândi la moarte; și Îl vor da pe mâna păgânilor, ca să-L batjocorească și să-L biciuiască și să-L răstignească, dar a treia zi va învia” (Matei 20, 18-19).

Ajuns pe muntele Eleonului, la locul numit Betfaghi, Iisus Hristos trimite doi din ucenicii Săi la Ierusalim să pregătească „Cina cea de Taină”, iar El, înge-nunchind și cu lacrimi plângând pentru patria sa pământească, face următoarea profeție: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine; de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ai voit... Nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu se risipească” (Matei 23, 37 – 24, 2).

Această profeție s-a împlinit în anul 70 d.H. când generalul Titus, trimisul împă-răturii roman Vespasian, a dărâmat templul, trecând prin foc și sabie întregul Ierusalim, iar poporul iudeu s-a răspândit în cele patru puncte cardinale ale pământului.

La Cina cea de Taină, Mântuitorul, binecuvântând pâinea și vinul, inaugurează Jertfa Euharistică, care se va actualiza asemenea Jertfei de pe Golgota, până la plinirea veacurilor. Tot aici, Mântuitorul profetizează trădarea lui Iuda și lepădarea lui Petru.

Luând pe cei trei ucenici, Petru, Iacov și Ioan, Iisus Mântuitorul se retrage în Grădina Ghetsimani, unde, în timp ce acei trei apostoli dormeau, El, cu lacrimi de sânge, se ruga zicând: „Dar nu numai pentru aceștia (apostolii, n.n.) Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem” (Ioan 17, 20-22).

În timpul rugăciunii Sale arhieresti, Mântuitorul, în trei rânduri i-a sculat pe cei trei apostoli zicându-le: „Sculați-vă și vă rugați ca să nu intrați în ispită” (Luca 22, 46), dar ei au continuat să doarmă, simbolizând prin aceasta somno-lența neamului omenesc în bezna păcatului: „Sculați-vă să mergem, iată s-a apropiat cel ce M-a vândut” (Matei 26, 46).

După sărutarea lui Iuda, Mântuitorul este arestat și dus la arhierul Anna, căutându-i o vină, pentru a fi judecat de sinedriu și condamnat la moarte.

În acest timp, Apostolul Petru, fiind recunoscut ca ucenic al lui Iisus, s-a lepădat public de trei ori zicând: „Nu cunosc pe omul acesta” (Matei 26, 74) și a

cântat cocoșul de trei ori. Petru, aducându-și aminte de cuvintele prin care Iisus i-a anunțat lepădarea la Cina cea de Taină, „a plâns cu amar” (Matei 26, 75). Păcatul lepădării de Hristos l-a urmărit toată viața sa, până când, în timpul persecuției împăratului Nero împotriva creștinilor, Apostolul Petru Îl vede pe Iisus pe una dintre cele șapte coline ale Cetății Eterne, iar la întrebarea: „Quo vadis Domine? – Unde mergi Tu Doamne?”, Iisus îi răspunde că merge la Roma să se răstignească a doua oară. Petru, înțelegând semnificația acestor cuvinte, s-a reîntors la Roma unde a fost martirizat pentru Hristos și Evanghelia Sa.

De la Anna, Iisus este dus la arhiereul Caiafa, unde este judecat și condamnat la moarte, cerând în acest scop aprobarea lui Pilat. Acesta Îl trimite la Irod, iar Irod Îl trimite din nou la Pilat, care la presiunea fariseilor și a cărturarilor, guvernatorul Pilat semnează sentința de condamnare a lui Iisus la moarte, prin răstignire, cu toate că își spălase mâinile exclamând în fața iudeilor că: „Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia” (Matei 27, 24).

La pretoriul lui Pilat din Ierusalim și astăzi se găsește temnița în care ostașii romani L-au palmuit, scuipat și batjocorit pe Iisus, precum și capela condamnării la moarte și capela flagelării, unde după ce Iisus este bătut crunt, I se pune crucea pe umeri, pentru a străbate „drumul crucii” până pe Golgota răstignirii.

Ieșind pe poarta pretoriului, Iisus, fiind bătut, cade sub greutatea crucii, dar continuă drumul până la popasul al patrulea unde Sfânta Fecioară Maria, mama Sa, îmbrățișându-I fața însângărată L-a întrebat: „Fiul meu, ce-ai făcut acestui popor? Pe orbii lor I-ai făcut să vadă, pe surzi să audă, pe slăbănogi I-ai vindecat, pe leproși I-ai curățat și pe morții lor I-ai înviat. O, Fiul meu, ce ți-a făcut acest popor necredincios și nerecunoscător!”.

După ce la popasul al cincilea iudeii obligă pe Simon Cirineul să ajute la purtarea crucii, la popasul al șaselea, Veronica fecioara, văzându-I suferința, coboară din casă și cu marama ei imaculată șterge fața însângărată a Mântuitorului, care la rândul Său, îi lasă Veronicăi icoana chipului Său imprimat pe Sfânta Maramă.

Ajuns la poarta lui Irod, prin care se trecea din Ierusalim pe muntele Golgota, istovit, rănit și îndurerat, Mântuitorul cade iarăși sub greutatea crucii. Loviturile și biciuirile nu mai folosesc la nimic; atunci ostașii, urcându-se pe zidul lui Irod, L-au legat pe Iisus cu funii și L-au bătut cu toiege, după care Iisus a ridicat crucea și a pășit pe muntele Golgota.

În fața acestei priveliști sinistre, femeile Ierusalimului, fiind și ele mame și văzând suferințele Mântuitorului, au început să plângă; iar Iisus văzându-le le-a zis: „Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci pe voi plângeți-vă și pe copiii voștri. Căci iată, vin zile în care vor zice: Fericite sunt cele sterpe și pântecele care n-au născut și sânii care n-au alăptat! Atunci vor începe să spună munților: Cădeți peste noi; și dealurilor: Acoperiți-ne” (Luca 23, 28-30).

La popasul al nouălea, Mântuitorul cade pentru a treia oară sub greutatea crucii, povara păcatelor noastre, iar de aici este condus la locul răstignirii pe vârful muntelui Golgota, unde se găsește și astăzi atât locul răstignirii cât și Mormântul Învierii.

Iubiții mei fii duhovnicești,

Aici, pe Golgota, întâlnim cele cinci răni și șapte cuvinte rostite de Mântuitorul în trei ore de răstignire.

Câtă durere, câtă îndelungă răbdare și dumnezeiască iubire! Fiecare creștin a văzut în sfintele icoane rănilor din mâinile, picioarele și coasta Sa însulțată.

Ce sunt rănilor acestea în palmele Lui? se întreabă profetul și tot el răspunde: Sunt rănilor prin care noi ne-am vindecat și ne-am mântuit de păcat (cf. Isaia 53, 5).

Întreaga învățătură evanghelică, dar mai ales cele șapte cuvinte rostite de Mântuitorul în durerile răstignirii pe cruce, a rămas ca un Testament al dragostei lui Dumnezeu față de om, exprimată prin cuvintele:

„Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac” (Luca 23, 34). Aceasta este o rugăciune de iertare pentru cei ce-L răstigneau și-L batjocureau. În ea se cuprinde evanghelia iertării și a iubirii divine față de om, nelimitată nici în timp și nici în spațiu.

„Femeie, iată Fiul Tău” și apoi, adresându-se ucenicului Ioan îi spune: „Iată mama ta” (Ioan 19, 26-27). Din toți acei pe care Mântuitorul I-a învățat, I-a miluit și I-a iubit, la ceasul supremei Sale suferințe, de pe lemnul Crucii, nu găsim decât pe Apostolul Ioan, pe mironosițele femei și pe mama Sa cu inima străpunsă de sabia durerii (cf. Luca 2, 35). În acest context, Mântuitorul inaugurează cultul mamei și cinstirea pe care copiii trebuie s-o acorde părinților lor, chiar și în cele mai grele suferințe, știut fiind că cine nu-și respectă părinții și nu poartă grijă de ei „s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios” (I Timotei 5, 8).

„Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23, 43) îi spune Iisus, de pe lemnul Crucii, tâlharului care se pocăiește, îi pare rău de păcatele săvârșite și-L roagă cu lacrimile pocăinței și a suferinței zicând: „Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta” (Luca 23, 42).

Cu același duh al căinței pentru păcat să ne rugăm: „Pomeneste-ne și pe noi, Doamne, întru împărăția Ta”; la care să ne învrednicim de aceeași binecuvântare: „Astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23, 43).

În timp ce iudeii îl adăpau cu oțet și fiere, Mântuitorul ne ostiește setea și ne spală de păcate prin slovele Evangheliei Sale și prin jertfa Trupului și a Sângelui Euharistic, din care cu credință luând, „nu vom mai înseta” niciodată (Ioan 4, 14).

Ființa umană din Persoana Logosului intră în durerile crucii și ale morții strigă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27, 46). Prin aceste cuvinte, Mântuitorul vrea să arate cât suntem de slabi în fața suferinței atunci când în afară de Dumnezeu nu ne mai poate ajuta nimeni. Iisus nu este singur și acest lucru îl mărturisește El Însuși zicând: „Nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine” (Ioan 16, 32). Prin cuvintele: „Săvârșitu-s-a” (Ioan 19, 30), Iisus confirmă că opera mântuirii din robia păcatului s-a împlinit prin Evanghelia și Jertfa Crucii. Acum Iisus, îndreptându-și privirea spre cer, exclamă: „Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu” (Luca 23, 46) și Iisus „strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul” (Matei 27, 50).

„Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat; mormintele s-au deschis și multe

trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat. Și ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora. Iar sutașul și cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul și cele întâmplătoare, s-au înfricoșat foarte, zicând: Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era Acesta!” (Matei 27, 54).

Cerând de la Pilat trupul lui Iisus, Iosif și Nicodim l-au îmbălsămat și l-au așezat în mormânt nou, iar fariseii, cu aprobarea guvernatorului Pilat, „au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra” (Matei 27, 66).

Iubiți credincioși,

„După ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomea, au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Și dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt... Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat” (Marcu 16,1-5).

Dar îngerul Domnului le-a zis: „Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit Îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți” (Matei 28, 5-7).

Hristos a înviat și S-a arătat, rând pe rând, timp de patruzeci de zile, până la Înălțarea Sa la ceruri: Mariei Magdalena (Marcu 16, 9), femeilor mironosite (Matei 28, 1-9), Apostolilor Petru (Luca 24, 34) și Iacov (I Corinteni 15, 7), ucenicilor Săi Luca și Cleopa în călătoria spre Emaus (Luca 24, 13-35). Pe muntele Galileii S-a arătat apostolilor (Ioan 20, 19-24), intrând prin ușile încuiate și grăindu-le: „Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am... Și le-a spus că așa este scris și așa trebuie să pătimească Hristos și să învieze din morți a treia zi”, iar „voi sunteți martorii acestora” (Luca 24, 39-48).

În Duminica a doua după Înviere, Iisus S-a arătat Apostolilor Săi împreună cu Toma, pe care-l încredințează despre învierea Sa, cerându-i să-și pună degetul în rănilor cuielei și mâna în coasta Sa și să nu fie necredincios ci credincios; la care Toma, smerit, exclamă: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20, 28).

Mântuitorul S-a arătat apostolilor la Marea Tiberiadei, unde l-a reșezat pe Petru în apostolat (Ioan 21, 1-12), apoi în Galileea (Matei 28, 16-20). S-a arătat la peste cinci sute de bărbați deodată (I Corinteni 15, 8); apoi S-a arătat în fața Sfintei Fecioare Maria, tuturor apostolilor, pe muntele Eleonului, la înălțarea Sa la ceruri (Luca 24, 50-53) precum și lui Saul (Pavel) pe drumul Damascului (Fapte 9, 3-6), când acesta a fost convertit la creștinism.

După Pogorârea Duhului Sfânt asupra apostolilor și hirotonia lor în slujba preoției Noului Testament, Sfinții Apostoli ies în mijlocul iudeilor și a păgânilor, mărturisind cu jertfa sângelui lor credința în învierea lui Hristos.

Astfel, în ziua Cincizecimii, în fața mulțimilor de iudei adunați din toate colțurile lumii la sărbătoarea Paștilor și a Rusaliilor iudaice, Sfântul Apostol Petru le grăiește: „Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: Pe Iisus Nazarineanul, bărbat adevărat între voi de Dumnezeu, prin puteri, prin minuni și prin semne pe

care le-a făcut prin El Dumnezeu în mijlocul vostru... voi L-ați luat și, pierîndu-L, prin mâinile celor fără de lege, L-ați omorât... Dumnezeu a înviat pe acest Iisus, Căruia noi toți suntem martori” (Fapte 2, 22-23, 32).

Cu aceeași hotărâre și credință, Sfântul Apostol Pavel le scrie corintenilor: „Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră... Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți” (I Corinteni 15, 14, 20).

Întreaga credință a apostolilor, mărturisirea Bisericii și toate Scripturile au o concluzie cuprinsă în cuvintele sărbătorești: „Hristos a înviat!”.

Dreptmăritori creștini,

Buna Vestire a Învierii Domnului a plantat-o în inima neamului nostru românesc Sfântul Apostol Andrei, în secolul I al erei creștine, și această sămânță a credinței a fost așezată în frământătură cu sângele daco-roman, din care ne-am născut noi, poporul român creștin ortodox.

În istoria noastră bimilenară, mult sânge martiric și eroic a curs pentru apărarea credinței, a gliei și a conștiinței de neam.

Să nu uităm că Binecredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, la comemorarea a cinci sute de ani de la moartea sa (1504-2004), la 10 ianuarie 1475, a biruit pe năvălitorii turci, aici la Vaslui, la Podul Înalt.

Întreaga suflare românească din spațiul carpato-danubian și diaspora nu va uita nicio dată pe strălucitul Voievod Ștefan cel Mare, care timp de 47 de ani și 3 săptămâni a condus și a apărât glia străbună și credința creștină, nu numai a Moldovei, ci a Europei întregi.

Pe epitaful mormântului, fiul său Bogdan al III-lea (1504-1517) consemna că: „Ștefan a trecut în nemurirea credinței sale religioase”.

Referințe externe despre Ștefan cel Mare găsim în cronicile poloneze, germane, italiene, maghiare, slavone, turcești etc., precum și în cronicile românești.

Cronicarul polonez Miechonski scrie despre voievodul moldovean că: „Tu ești drept, prevăzător, isteț, biruitor contra tuturor dușmanilor. Nu în zadar ești socotit printre eroii secolului nostru”.

Papa Sixt al IV-lea l-a supranumit „atlet al creștinătății”.

Episcopul Macarie al Romanului, în *Cronica* sa din 1542, îl numește: „Ștefan Voievod cel Viteaz”, Grigore Ureche îl numește: „Ștefan Vodă ce-i zic Bun”, iar poporul până astăzi îl numesc „Sfânt”.

Nicolae Iorga, în monografia pe care i-o dedică, îl portretizează ca: „un om minunat, un sfânt cum nu mai poate răsări altul, căci el era izvorul a toată vitejia, el era fântâna tuturor dreptăților, el era marea bunătăților”.

Poporul român l-a supranumit sfânt, pentru că era un om credincios și profund evlavios, virtuți confirmate prin ctitoriile sale și slovele înscrise pe pisanile sale care încep cu invocarea Sfintei Treimi, numindu-se pe sine „rob al lui Iisus Hristos”.

În toate pisanile ctitoriilor din țară și de la Muntele Athos, Ștefan cel Mare consemna ca să fie pomenit cu întreaga sa familie atât în viață, cât și după moarte.

Înainte de fiecare luptă, atât el cât și oștenii săi posteau, se mărturiseau, se împărtășeau și apoi biruiau. În *Cronica* sa, Grigore Ureche precizează că Ștefan cel Mare a construit 44 de biserici.

Așa cum este consemnat într-o cronică germană, când s-a umblat în mormântul lui Ștefan cel Mare de la Mănăstirea Putna, el a fost găsit îmbrăcat într-o smerită haină călugărească, fără nici un fel de însemne voievodale, în afară de un inel cu sigiliul domnesc. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat ca sfânt la data de 26 iunie 1992.

În acest an, Centrul nostru eparhial, pe lângă activități închinare acestui eveniment, are programată o slujbă arhierescă, cu procesiune la Biserica „Sfântul Ioan” din Vaslui, în ziua de 24 iunie și o slujbă cu sobor de arhieriei, condus de Înalt Prea Sfințitul Părinte Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, în ziua de 29 iunie, la hramul Catedralei Episcopale din Huși, ctitorie ștefaniană.

Așa cum se știe, după moartea sa, la 2 iulie 1457, trei zile și trei nopți, la mormântul său de la Putna, a luminat permanent o lumină pe care nimeni nu o aprinsese.

Aceasta este candela conștiinței neamului românesc care, asemenea candelii de la mormântul lui Ștefan cel Mare, nu s-a stins și nu se va stinge în veci de veci.

Dreptmăritori creștini,

Credința în Învierea Mântuitorului este bucuria, nădejdea și mângâierea tuturor creștinilor.

„Fără înviere, viața este zadarnică, este zadarnică și filosofia, știința, arta și toată cultura omenirii. E zadarnică munca, e zadarnică cugetarea, este zadarnic spiritul de jertfă și orice misiune din viața noastră pământească.”

Scriitorul francez Blaise Pascal precizează că: „Cine cunoaște pe Domnul Hristos cunoaște rostul tuturor lucrurilor”.

Noi credem și mărturisim că Hristos este iubirea absolută din care izvorăsc toate virtuțile creștine.

Timp de trei ani și jumătate, Iisus vestește întregii lumi Evanghelia Păcii, pe care o binecuvintează, o sfințește și o cimentează pentru toți oamenii și pentru toate veacurile prin Jertfa Crucii și prin Înviere, care este sărbătoarea păcii.

Primele cuvinte rostite de Mântuitorul după Înviere au fost: „Pace vouă”, iar Jertfa euharistică prin care se actualizează cu fiecare Sfântă Liturghie jertfa de pe Golgota este o „Jertfă a Păcii”.

Pacea și bucuria Învierii Domnului sunt tulburate astăzi de războaiele duse cu cele mai sofisticate arme, în care mor oameni nevinovați: copii, femei, bătrâni etc., sunt distruse orașe și sate întregi cu spitale, biserici și întreaga civilizație a lumii contemporane.

Homosexualitatea și lesbianismul, acte imorale produse împotriva firii umane, sunt oficializate în multe țări creștine.

Prostituția este fără granițe; ea a pătruns și în lumea satelor considerate locurile cele mai curate și în care viețuiesc credincioșii cei mai morali.

Datorită educației imorale pe care o primesc în școli, elevii trăiesc în concubinaj și, după datele transmise prin mass media, în anul 2003, numai în Bârlad s-au înregistrat 3000 de avorturi la eleve cu vârste între 14 și 18 ani.

Cu durere în suflet ne întrebăm: părinții acestor copii n-au nici o responsabilitate morală asupra acestor odioase crime?

Femeia creștină, soție și mamă, a devenit carne vie pentru export, în cele mai dubioase și murdare locuri ale imoralității și ale desfrâului din lume.

Ne rugăm ca bucuria Învierii Domnului să lumineze sufletele și să încălzească inimile noastre pentru alinarea suferințelor aproapelui nostru.

Glasul îndurerat al semenilor noștri ce sunt în suferințe pe patul spitalelor și al căminelor de orfani și bătrâni, care la această binecuvântată zi a Învierii nu au îmbrăcăminte, nu au căldură, nu au medicamente și nici măcar o firmitură din bunătățile pe care mulți dintre noi le au din belșug pe mese, să miște sufletele noastre spre alinarea acestor dureri.

Deschideți-vă inimile și alinați aceste suferințe; ștergeți lacrimile celor îndurerați și măcar la Sfintele Paști prin fapte de întrajutorare să facem bucuria și lumina Învierii să pătrundă și în casele lor.

După cuvintele Sfântului Apostol Pavel, vă îndemnăm ca la toate „câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt de drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul” (Filipeni 4, 8).

Cu bucuria Învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos în suflete să ne unim în simfonia bimilenară a Bisericii noastre strămoșești și așa împreună să cântăm: „Ziua Învierii și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le”.

O dată cu acest cuvânt de învățătură, povățuire și părintesc îndemn, la această mare bucurie a Învierii Domnului, al vostru păstor și de tot binele voitor și fără încetare către Domnul rugător, vă întâmpină cu binecuvântări arhieresti și tradiționalul: *Hristos a înviat!*